

på en måde, der gør, at de er i risiko for at blive udstødt.

Der er mange forskellige modeller for, hvordan man kan vurdere de her ting, og der er peget på nogle stykker i forslaget. Der kunne også peges på nogle andre. For os er det meget, meget vigtigt, at vi finder en måde at definere de her begreber på, så vi ikke stigmatiserer folk og ikke kommer til at fastlåse folk i måden, vi taler om tingene på, og det er jeg sikker på at man kan finde ud af. Det vigtige er egentlig, at der er vilighed og interesse til stede, og at man ønsker at vide, hvor stor den her gruppe er, så man kan forebygge den udstødelse, som finder sted.

Vi er meget optaget af, at den meget store gruppe børn, der lever i fattigdom, ikke lever i en varig tilstand af fattigdom, der vil gøre, at de faktisk både økonomisk og især kulturelt vil være i risiko for ikke at blive en del af fællesskabet. Og der er altså et problem lige nu.

Der er nogle grupper, der, som vi opfatter det, og som det også blev nævnt tidligere i debatten, ikke hører med til fattigdomsgruppen. De studerende er en gruppe, og dem synes vi heller ikke det giver mening at tale om som en gruppe fattige, det er en midlertidig tilstand, og vi ved, at de har muligheder for at hente hjælp forskellige steder fra, og at de har særlige muligheder for at kunne have gældsætning på favorable vilkår. Så vi synes heller ikke, det er vigtigt at tage de studerende med.

Derfor synes vi, at vi skal gøre os rigtig, rigtig stor umage for at lave en model, som ikke låser nogen fast, men som er dynamisk og gør os i stand til at finde ud af, hvordan vi som politikere kan få en større sikkerhed for, at vi i den måde, vi tilrettelægger tingene på, inkluderer de mennesker, som er i risiko for ellers at blive udstødt. Det er jeg sikker på at man kan finde modeller på. Jeg er ikke sikker på, om lige den model, der er i forslaget, måske er den eneste rigtige, men vi Socialdemokrater er meget, meget optaget af det her spørgsmål, fordi vi kan se, at uligheden vokser, og fordi vi kan se, at vi har en samfundsmæssig risiko her. Vi er optaget af at bidrage ved at arbejde videre på at finde en model, som er dynamisk, og som sikrer, at vi forebygger eksklusion af de mennesker, som i et meget, meget stort omfang har brug for, at vi har et særligt fokus på, at de kommer ud af den låste situation.

Kl. 19:29

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Der er en kort bemærkning fra hr. Erling Bonnesen.

Kl. 19:30

Erling Bonnesen (V):

Tak. Jeg synes, det er glædeligt at høre, at alle partier her i Folketinget gerne vil sætte målrettet ind, og derfor kan vi også sådan glæde os over, at vi heldigvis lever i et land, der har gode sociale ydelser, når der er brug for det.

Men så er det, at det begynder at blive lidt uklart. Ordføreren fra Socialdemokratiet begynder at tale om modeller, og ordføreren var inde på, at man godt kunne lave nogle modeller for de forskellige ting, men så undrer det mig bare, hvorfor man ikke selv fik lavet de modeller, dengang man selv havde regeringsmagten.

Hvis vi så går et spadestik dybere: De beregningsmetoder, som bruges, hvor det sådan bliver defineret, at man er fattig, hvis man har mindre end halvdelen af gennemsnittet, betyder jo faktisk, at hvis alle i hele kongeriget – sådan lidt teoretisk set selvfølgelig – fik fordoblet deres indkomst, vil vi pr. definition stadig væk have fattige i Danmark. Er det ikke et tydeligt tegn på, at den her debat er ved at køre lidt af sporet?

Kl. 19:31

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 19:31

Lise von Seelen (S):

Jeg synes, at vi er et sted, hvor der hårdt brug for, at vi taler om de her ting, især hvis vi er optaget af at forebygge, at mennesker ekskluderes på grund af, at deres måde at leve på på vilkårsiden er så anderledes end andres. Når der så bliver spurgt, hvorfor den socialdemokratiske regering ikke gjorde noget tidligere, så giver det altså ingen mening.

For det første er det altså mange, mange år siden, og jeg synes, det er lidt trist og også næsten morsomt, når vi skal have den skudt i skoene. Det er altså 8 år siden.

For det andet er jeg nødt til at konstatere, at der er valide tal på, at uligheden er steget, og den afstand, der er imellem mennesker, som lever i fattige kår, er blevet større i forhold til den gruppe mennesker, som har fået forbedrede økonomiske kår. Det kunne jo være en af grundene til, at vores interesse for spørgsmålet også stiger.